

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 12. 2020, č. j. X, částečně změněno tak, že se znění výroku vyjadřující, že žalobce řídil vozidlo nezpůsobilé provozu na pozemních komunikacích, změnilo na znění, dle něhož řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný dále upřesnil místo spáchání přestupku, resp. úsek pozemní komunikace, po kterém žalobce vozidlo X řídil: „po pozemní komunikaci č. I/35, od křižovatky ulice Nádražní v obci Hodkovice nad Mohelkou a silnice č. I/35 (ve směru na Liberec) až po autobusovou zastávku Jeřmanice, hl. sil“. Dále byla na straně č. 4 odůvodnění vypuštěna citace § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., která odkazovala na povinnost provozovat pouze takové vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na přílohu č. 1 vyhlášky č. 211/2018 Sb., o technických prohlídkách (dále jen „vyhláška č. 211/2018“) tím, že dne X v X hodin v obci Hodkovice nad Mohelkou, od křižovatky ulice Nádražní a silnice č. I/35 až po autobusovou zastávku v obci Jeřmanice řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, které nesplňovalo technické podmínky stanovené vyhláškou č. 211/2018, jelikož na vozidle byla zjištěna závada č. 3. 2. 1. 3. – B uvedená v příloze č. 1 vyhlášky č. 211/2018 (prasklé přední sklo ve stíratelné ploše větší než 20 mm) a závada č. 6. 2. 1. 1. 2. – B uvedená v příloze č. 1 vyhlášky č. 211/2018 (nadměrná koroze vozidla). Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tím, že nebyl za jízdy připoután.

3. Za toto jednání byla žalobci podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobci byla rovněž podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

4. Dne 13. 7. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání shora popsaných přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce proti příkazu brojil odpořem. Během ústního jednání dne 5. 10. 2020 byli vyslechnuti zasahující policisté X a X. Oba mimo jiné uvedli, že v uvedený den vykonávali dohled v obci Hodkovice, okolo nich projelo vozidlo (svědek X upřesnil, že se jednalo o vozidlo X), jehož posádka (řidič a spolujezdkyně) nebyla připoutána. Po skončení svědeckých výpovědí se k věci vyjádřil žalobce, tvrdil, že již při kontrole policistům uvedl, že připoután byl, což potvrzovala i jeho přítelkyně, která byla svědkem celé situace. V ústním jednání bylo pokračováno dne 26. 11. 2020, kdy byla jako svědek vyslechnuta slečna X, která byla žalobcovou spolujezdkyní. Ta ve své svědecké výpovědi uvedla, že žalobce připoután byl, ona připoutána nebyla a na místě zaplatila pokutu 200 Kč. V závěru ústního jednání byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 28. 11. 2020 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně své vyjádření k věci, ve kterém zpochybňoval svědecké výpovědi zasahujících policistů a za věrohodnou považoval pouze výpověď své přítelkyně, která jela ve vozidle jako spolujezdec. Dále tvrdil, že byl automobil způsobilý k provozu na pozemních komunikacích, jelikož se jednalo pouze o nouzové dojetí do servisu, kde mělo dojít k opravě čelního skla.
5. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 17. 12. 2020 k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu s porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona konstatoval, že vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policistů nemohou nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost jejich výpovědí nikterak ovlivnit. Aby policisté opustili své stanoviště a jeli za vozidlem žalobce, museli mít konkrétní důvod, který vyvolal jejich pochybnost o zákonném chování žalobce jako účastníka silničního provozu. Dva policisté shodně vypověděli, že si jsou jisti tím, že žalobce jako řidič nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem, což je skutečnost objektivně vnímatelná lidským zrakem. Svědkyně K. R. je přítelkyní žalobce, kdežto zasahující policisté žalobce neznali, proto není důvod nevěřit jejich výpovědím, které nejsou mezi sebou v rozporu a popisují skutkový stav věci v podstatných rysech obdobně. Z blízkého vztahu svědkyně k žalobci lze naopak usuzovat, že svědkyně svou výpověď žalobci nechce ublížit. Správní orgán I. stupně proto posoudil výpověď svědkyně X jako méně věrohodnou.
6. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 21. 12. 2020 odvolání, ve kterém uvedl, že ve výpovědích policistů jsou značné rozpory a že si při výsledku nevzpomněli na nic podstatného. Tvrdil, že byl svědkem toho, že si policisté ve výtahu cestou na ústní jednání důležité okolnosti případu připomněli. Za věrohodnou považoval pouze výpověď svojí přítelkyně. Zopakoval, že bezpečnostním pásem při jízdě připoután byl a vozidlo bylo k provozu na pozemních komunikacích způsobilé. Žalovaný přezkoumal odvolání i rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu a dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn bez nejmenších pochybností, zejména prostřednictvím svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Uvedl, že správní orgán I. stupně správně zhodnotil, z jakého důvodu považoval výpověď přítelkyně žalobce za nevěrohodnou a proč se rozhodl vycházet z výpovědí zasahujících policistů. Na podporu svých argumentů odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 108/2014, sp. zn. 1 As 64/2008, sp. zn. 4 As 19/2007, sp. zn. 7 As 105/2010, sp. zn. 7 As 83/2010 a sp.

zn. 2 As 52/2011. Dále žalovaný reagoval na argumentaci žalobce, dle které se nejednalo o vozidlo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích.

II. Žaloba

7. Žalobce předně uvedl, že správní orgán I. stupně nemohl rozhodnout později, než v den na který bylo nařízeno ústní jednání. Jestliže rozhodoval v jiný den, byl povinen žalobce znovu předvolat k ústnímu jednání. Své závěry dovozoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46. Žalobce dále tvrdil, že nebyl poučen o svých právech a nemohl se tak seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Z obecného vyjádření nebylo patrné, kdy nastane okamžik, ve kterém bude opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy správní orgán I. stupně rozhodnutí vydá. Správní orgán I. stupně tak nesplnil svou povinnost seznámit žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248, a stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 102/2013-160-OST/4.
8. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy. Jednotlivé důkazy dostatečně nevyhodnotil. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů vyplynulo, že se každý z nich nacházel na jiném místě a v jiném čase. Správní orgány nepodrobily výsledky jakémukoli hodnocení či analýze. Žalobce brojil zejména proti skutečnosti, že si policisté nevzpomněli na konkrétní okolnosti a nebyli schopni reprodukovat podrobnosti případu.
9. Žalobce považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, za nepřezkoumatelné, jelikož správní spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí nevyplývalo, které podklady byly vzaty v úvahu a proč. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, a ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25.
10. Žalobce dále poukazoval na porušení zásady procesní rovnosti a nestrannosti. Správní orgán I. stupně totiž nepostupoval nestranně, když dal přednost důkazům spočívajícím ve svědeckých výpovědích policistů před svědeckou výpovědí svědkyně K. R. Správní orgány nerespektovali ani zásadu *in dubio pro reo*, jelikož správní orgán I. stupně uvedl, že jakákoli jiná verze je nepravděpodobná, a proto je žalobce vinen. Žalobce brojil rovněž proti postupu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci, kdy byly důkazy zvažovány až na základě podnětů ze strany žalobce. Správní orgán I. stupně odmítal objektivní důkazy a žalobce musel čelit presumpci viny. Žalobce rozhodně nesouhlasil se závěrem, že výpověď příslušníka veřejné moci musí být správná. Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby jej soud zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se v něm k odvolacím námitkám a argumentům žalobce dostatečně vyjádřil, řádně zhodnotil všechny důkazy a vyjádřil se i k formě zavinění přestupku žalobce. Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. V první řadě se soud vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou rozhodnutí přezkoumatelná. Správní orgán I. stupně vyčerpávajícím způsobem odůvodnil své rozhodnutí a svůj právní názor řádně zdůvodnil. Správní orgán I. stupně, resp. žalovaný pečlivě vysvětlil, z jakého důvodu se přiklonil k verzi popsané zasahujícími policisty a nikoli k verzi popisované žalobcem a jeho přítelkyní. Konstatoval, že nebyl dán důvod policistům nevěřit, jelikož tito neměli žádný zájem žalobci jakkoli bezdůvodně uškodit. Dále s odkazem na relevantní judikaturu uvedl, z jakých důvodů považoval výpověď přítelkyně žalobce za nevěrohodnou, když zdůraznil její blízký vztah k žalobci.
14. K tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou procesní rovnosti a nestrannosti, soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně provedené důkazy zhodnotil řádně a pečlivě. Své úvahy zdůvodnil na několika stranách svého rozhodnutí, které obdobnou argumentací potvrdil i žalovaný. Uvedl, jaké další podklady, kromě svědeckých výpovědí policistů, měl při hodnocení celé věci k dispozici. Konkrétně šlo o oznámení o přestupku, fotodokumentaci, výpis evidenční karty řidiče, úřední záznam kontrolující hlídky police, výpis z CIZ – STK o pravidelné technické prohlídce, potvrzení o provedené prohlídce vozidla a výpověď spolujezdkyně žalobce. U každého jmenovaného podkladu správní orgán I. stupně uvedl, z jakého důvodu jej použil a jaký závěr z něj vyvozuje. Jak již bylo uvedeno shora správní orgán I. stupně řádně vysvětlil, z jakého důvodu hodnotil svědecké výpovědi zasahujících policistů jako věrohodné a zároveň proč shledal výpověď žalobcovy přítelkyně nevěrohodnou. Odkázal se přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63. Ve věci řešené v uvedeném případě *„proti sobě stály dvě verze skutkového stavu. Podle verze založené na výpovědích policistů držel stěžovatel při řízení vozidla v levé ruce mobilní telefon. Podle verze založené na tvrzení stěžovatele žádný telefon v ruce nedržel.“* Jednalo se tedy o obdobnou situaci, jako v přezkoumávaném případě.

Z uvedeného rozsudku pak dále vyplývá, že „*Pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevysly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi.*“ V nyní posuzované věci nicméně nebyl zjištěn jakýkoli vztah mezi žalobcem a zasahujícími policisty. Ze spisu také nevyplývá žádná jiná okolnost, která by zakládala důvod k pochybnostem ohledně věrohodnosti jejich výpovědí. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, uvedl, že „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Ke stejným závěrům pak Nejvyšší správní soud dospěl v řadě dalších svých rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47 nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Výše uvedené závěry jsou tedy dlouhodobě dovozovány konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

15. Oba policisté v posuzovaném případě shodně popsali přestupkové jednání žalobce a okolnosti, za kterých ke zjištění přestupku došlo. Policisté vypověděli, že vozidlo žalobce nezastavili náhodou, ale protože viděli, že posádka vozidla nebyla připoutána. Žalobce i jeho právní zástupce se výslechu policistů účastnili a žalobce mohl svědkům klást otázky. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů vyplynulo, že by se každý z nich nacházel na jiném místě a v jiném čase. Tuto námitku ostatně vypořádal již správní orgán I. stupně, když ve svém rozhodnutí uvedl, že se svědecké výpovědi zasahujících policistů shodovali jak ohledně místa, kde hlídka stála, když žalobce viděla projíždět, tak ohledně místa, kde zastavila žalobcovo vozidlo ke kontrole. Tvrzení žalobce ostatně nemá oporu ani ve spisovém materiálu. Místo spáchání přestupku je zaznamenáno i na videozáznamu pořízeném při kontrole. Soud dodává, že žalobce své tvrzení nijak dále nespécifikoval a nekonkretizoval.
16. Žalobce dále tvrdil, že nebyl poučen o svých právech a nemohl se tak seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Z protokolu o ústním jednání ze dne 26. 11. 2020 založeného ve spisovém materiálu vyplývá, že byl žalobce zcela prokazatelně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a vyzván k uplatnění svých práv podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce si vyžádal poskytnutí lhůty sedmi dnů na vyjádření k provedení dokazování. Nelze proto

tvrdit, že by žalobce o svých právech poučen nebyl. Není ani pravdivé tvrzení žalobce, že z obecného vyjádření nebylo patrné, kdy nastane okamžik, ve kterém bude opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí. Z uvedeného protokolu totiž vyplývá, že žalobce byl informován, že skončením ústního jednání bylo dokazování ukončeno. Pro naplnění požadavku § 36 odst. 3 musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci možnost vyjádřit se k podkladům řízení dána byla. O svých právech byl řádně poučen a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 28. 11. 2020 podal. Povinnost specifikovat předem přesné datum vydání rozhodnutí žádná právní norma neupravuje. Taková povinnost nevyplývá ani z žalobcem citovaného rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248, ani ze stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 102/2013-160-OST/4. Z uvedeného rozsudku mimo jiné vyplývá, že „Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“ Možnost seznámit se s obsahem správního spisu bezprostředně před vydáním rozhodnutí žalobce dostal. Spisový materiál pak nebyl nijak doplňován a poté, co se k podkladům žalobce vyjádřil, bylo ve věci rozhodnuto. V postupu správního orgánu I. stupně tak soud žádné vady nespatřuje.

17. Žalobce se také mylí, pokud tvrdí, že správní orgán I. stupně nemohl rozhodnout později, než v den, na který bylo nařízeno ústní jednání. Lze zásadně předpokládat, že ústní jednání slouží k projednání věci, provádění dokazování a rozhodnutí ve věci, a to bez ohledu na to, zda je rozhodnutí následně fakticky vydáno s určitou prodlevou. Trvat na opakovaném předvolání účastníka řízení a poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu poté, kdy ústní jednání za přítomnosti zástupce žalobce proběhlo a žalobce se k věci písemně vyjádřil, by bylo bezúčelným formalismem. Jen pro úplnost soud dodává, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, již ani nestanoví povinnost nařizovat ústní jednání, nýbrž správní orgán jednání může nařídit (§ 80 uvedeného zákona).
18. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány nepostupovaly souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Není pravdou, že by správní orgán I. stupně odmítal objektivní důkazy a žalobce musel čelit presumpci viny. Správní orgán I. stupně, jak již bylo ostatně uvedeno výše, ke svému rozhodnutí dospěl hodnocením všech relevantních podkladů. Na dvanácti stranách vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, z jakého důvodu rozhodl tak, jak rozhodl. V žádném případě není možné tvrdit, že by svou argumentaci omezil pouze na konstatování, že jakákoli jiná verze je nepravděpodobná, a proto je žalobce vinen.

V. Závěr a náklady řízení

13. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

15. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. srpna 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně